

AUDREY CARLAN

KALENDORIUS

mergina

BALANDIS GEGUŽĖ BIRŽELIS

baltos lankos

AUDREY CARLAN

KALENDORIAUS
mergina
BALANDIS GEGUŽĖ BIRŽELIS

Iš anglų kalbos vertė Aistė Kvedaraitė-Nichols

baltos lankos

UDK 821.111(73)-31
Ca217

Versta iš:
Audrey Carlan, *Calendar Girl. Volume two*,
Waterhouse Press, 2015

Redaktorė
Aušra Kaziukonienė

Maketuotoja
Eglė Jurkūnaitė

Dailininkas
Zigmantas Butautis

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: perduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © by Audrey Carlan, 2015
ISBN 978-9955-23-943-7 © Aistė Kvedaraitė-Nichols, vertimas į lietuvių kalbą, 2017
© Baltų lankų leidyba, 2017

BALANDIS

PIRMAS SKYRIUS

– Sveika, *mažyte*, – buvo pirmi iš bedieviškai seksualių jo lūpų pasigirdę žodžiai. Gaila, kad tie žodžiai ir mano kūnu nuslydęs jo žvilgsnis privertė nukaisti... ne gerąja prasme. Meisonas Merfis atsirėmė į limuziną. Jo akis slėpė *aviatoriški* akiniai, variniai plaukai ir šelmiškas šypsnytis tikriausiai išlydydavo kiekvieną beisbolo gerbėją. Mano laimė, pastaruosius kelis mėnesius praleidau nesuvoikiamai patrauklių vyrų draugijoje, todėl nelikau sužavėta.

Padaviau jam ranką. Jis papūtė lūpas ir pakėlė akinius ant viršugalvio, pamalonindamas mane pritrenkiančio žalumo akimis. Jos buvo tamsios tarsi smaragdai ir tokios pat gražios.

– Ką, nepabučiuosi?

Suraukusi antakius pakreipiau klubą ir sukryžiačiau rankas ant krūtinių.

– Juokauji? Visuomet šitaip kabini merginas?

Jis atlošė galvą, nusiėmė akinius ir įsikando vieną kojelę. Dar kartą nužvelgė mane nuo galvos iki kojų.

– Uginga. Man patinka merginos su iššūkiu.

Užsimerkiau ir keletą kartų sumirksėjau norėdama įsitikinti, kad nebemiegu veikiama lėktuve išgertų vaistų. Skrydžiai lėktuvu visuomet verčia mane nervintis. Tačiau dabar jaučiausi visiškai kitaip.

– Manaisi esąs tikras Donžuanas, tiesa?

Jis išpūtė akis, o iki skausmo tobulu veidu nuslinko plati šypsena. Išraiškingi skruostikauliai, nedidelė duobutė smakre ir tos velniškai žėrinčios akys.

Jis prisitartino, apkabino man kaklą ir pabučiavo į smilkinį. Man prireikė didelių pastangų atsispirti ir... nevožti jam per veidą.

– Tuoju pat patrauk nuo manęs rankas ir atstok. Nejaugi esi šitoks neišauklėtas?

Meisonas atsistojo tiesiai priešais mane ir palinko artyn, tarsi ketintų ką sušnibždėti.

– Aš žinau, kas esi, ir mane tai tenkina. Net labai, *labai* tenkina. Mudu su tavimi smagiai praleisime laiką.

Stumtelėjau jį tolyn.

– Klausyk, ponaiti Merfi...

– Ponaiti Merfi, – pašaipiai pakartojo jis. – O, man tai patinka.

Piktai įkvėpusi sukandau dantis. Jei tarp jų būtų pasipainiojęs liežuvis, greičiausiai būčiau jį nusikandusi iš susierzinimo dėl šito vyruko.

– Prieš tamstai mane pertraukiant mėginau pasakyti, kad ne taip mane supratai. Aš esu palydovė. Taigi lydėsiu tave į renginius ir panašiai. Būsiu tavo draugė ir kompanionė.

Jis vėl žengė artyn, suėmė man klubus ir prispaudė prie savųjų.

– Negaliu sulaukti, kada mudu *susidraugausime*, – tarė jis, siūbuodamas dubeniu prie manojo. Akimirką pajutau ten šį tą nubundant.

Atsidusau. Nuleidusi rankas vėl jį stumtelėjau.

– Verčiau paimk mano lagaminus.

Jis švilptelėjo vairuotojui. Taip, švilptelėjo. Lyg šis būtų koks paklusnus šuo. Lygiai tas pats, jei būtų šuktelėjęs: „Eikš čia, berniuk, geras vairuotojas.“ Susigūžusi išsprūdau jam iš glėbio.

– Nesijaudink, mažyte, netrukus suprasi, kaip čia viskas vyksta, – tarė jis vaizduodamas mostą beisbolo lazda. Man teliko

vartant akis atidaryti limuzino duris ir įsiranęti vidun. Įsėdęs į erdvų saloną, Meisonas suplojo delnais.

– Nori išgerti?

Esu tikra, kad dėbtelėjau į jį taip, lyg jam būtų išdygusi uodega.

– Dar net ne vidurdienis.

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Kažkur pasaulyje jau vidurdienis, – tarė begėdiškai mirk-
telėjęs. Meisonas ištraukė butelį šampano. Liežuviu sudrėkino
putlią apatinę lūpą. Vietelė man tarp kojų tai akimirksniu pajuto,
ėmė maloniai dilgčioti. Papurčiau galvą ir sukryžiačiau kojas. Gal
jis ir niekšas, tačiau nepaneigsi, kad šis niekšas išvaizdus. Mei-
sonas Merfis buvo aukštas, bene šešių pėdų, o jo kūnas tiko fo-
tografuoti ir dažnai puikuodavosi žurnaluose. Jo bicepsai ma-
loniai iškilo, keturgalviai raumenys įsitempė, kai jis suspaudė
butelį tarp šlaunų ir iššovė kamštį. Nesuputojo. Neblogai, reikia
pripažinti.

– Dabar, meilute, išsiaiškinkime porą dalykų.

Išpūčiau akis ir pakėliau antakius. Jis įteikė man taurę šampano.
Nors dar nebuvo nė dešimtos ryto, paėmiau taurę manydama, kad
man prireiks kaip nors numalšinti susierzinimą.

– Esi čia atsiųsta, kad būtum mano mergina. Vadinasi, norint
priversti gerbėjus, potencialius rėmėjus ir žiniasklaidą tuo patikėti,
mudviem teks greitai *susidraugauti*. O žiūrint į tave... – jis dar kartą
apsilaižė lūpas ir nužvelgė mane nuo auliniais batais apautų kojų
iki džinsų juosmens. Jo akys sustojo ties mano krūtine. Kiaulė. –
Aš mėgausiuosi kiekviena prakeikta akimirka.

Šis vaikinas bus tikras iššūkis. Pasipūtęs, velniškai seksualus,
erzinantis, velniškai seksualus, tikras akiplėša, velniškai seksualus
ir nesubrendęs. Ar ką nors praleidau? A, taip, velniškai seksualus.

Sėdėdamas priešais mane, jis atsilošė, tarsi demonstruotų savo
kūną. Kreivai šyptelėjęs ištuštino šampaną vienu mauku. Neke-
tinai leisti šitam niekšeliui manęs pralenkti, todėl pakėliau taurę

prie lūpų ir išgėriau iki dugno. Susižavėjęs jis kilstelėjo antakius, akyse žybtelėjo kibirkštis.

– Man sukurta moteris, – tarė jis ir priglaudė delną prie krūtinės apsimesdamas kilniai nuolankus.

Pasilenkiau, stvėriau butelį šampano ir prisipildžiusi taure linktelėjau jam. Jis atkišo savąją, į kurią tuoj pat šliūkštelėjau putojančio gėrimo.

– Gerai, išsiaiškinkime keletą dalykų.

Jis nusimaivė taip, tarsi ketintų pajuokauti, tačiau aš nutraukiau jo mintis aštrių žalių akių žvilgsniu. Jis atsilošė ir pakėlė smakrą.

Nusišypsojau, nes supratau, kad šį raundą laimėjau.

– Gal ir pasamdei mane tam, kad visą mėnesį apsimetinėčiau tavo mergina, tačiau tavo kekše nebūsiu. – Jis suraukė antakius. – Pati turiu teisę rinktis, ar miegočiu su klientu. Tai neįtraukta į sutartį. Tau, bičiuli, būtų pravertę perskaityti išlygas, nes greitai sužinosi, ką reikia visą mėnesį susilaikyti.

Iš nuostabos jis net išsižiojo.

– Turbūt juokauji? – šyptelėjo.

Papurčiau galvą.

– Bijau, kad ne. Todėl tau verčiau priprasti prie minties apie rankų darbą, mat gali tekti pasidarbuoti nemažai. Jei žiniasklaida pastebės tave besitrainiojantį su kokia kita pasileidėle, atkreipusia į tave dėmesį, jiems bus pranešta, kad šitai, – pirštu pamojau tarp mudviejų, – yra farsas, ir visos pastangos bei tas šimtas tūkstančių, kuriuos už mane suplojai, nueis šuniui ant uodegos. – Meisonas delnu persibraukė plaukus. – Tavo potencialūs rėmėjai taip pat neliktų sužavėti sužinoję, kad nesugebėjai išlaikyti naujosios savo merginos ilgiau nei vieną dieną. Nepamiršk, kad mano honoraras negražinamas.

Išrėžusi savo, atsilošiau, užsimečiau koją ant kojos ir ėmiau gurkšnoti šampaną, leisdama burbuliukams šokti ant liežuvio ir dar kartą pažadinti pojūčius.

Meisonas žvelgė į mane nenuspėjamu, bet žavingu veidu.

– Mieliausioji, ką tada siūlai? – išsišiepęs paklausė, akimis klajodamas mano kojomis, krūtine ir galiausiai apsistodamas ties veidu. Jo žodžiai skambėjo maloniai, tačiau juose nebuvo nė kruopelės nuoširdumo.

– Pirmiausia, liausiesi vadinęs mane mieliausiąja.

Jis pašoko, nors dar nespėjau visko išsakyti.

– Nejau vyrui negalima savo merginos vadinti mažybiniu vardu?

Suspaudusi lūpas susimąščiau. Gal vis dėlto jis teisus?

– Tikriausiai, tik jei iš tavo lūpų tai neskambės taip žeminančiai.

Atlošęs galvą Meisonas nusikvatojo. Automobilio saloną užpildęs jo juokas praskaidrino nuotaiką. Jei šitaip jis juoksis kasdien, galbūt šis mėnuo bus ne toks jau blogas. Jis sudrėkino lūpas liežuvio, ir toji jautriausioji vieta man tarp kojų, nepamiršusi, kaip malonu, kai ją paliečia tobulos vyro lūpos, maloniai dilgtelėjo. Ramiau, mergyt! Geidulingumą gali tekti apriboti. Nuo tos aistros kupinos nakties su Vesu prieš dvi savaites jaučiau nenumaldomą troškimą, nepasotinamą seksualinį apetitą ir žinojau, kad vilčių visa tai numalšinti nėra. O dabar, kai naujasis mano klientas buvo išbrauktas iš potencialių sugulovų sąrašo, tapo aišku, kad gali tekti priimti skaistybės įžadus drauge su juo. Tai skambėjo anaip tol neviliojančiai.

– Klausyk, gal tai ir nieko baisaus. Manau, pirmiausia turėtume pasistengti vienas kitą pažinti artimiau. Papasakok apie save.

Jis sunėrė rankas ant džinsų aptempto kelio ir nukreipė žvilgsnį pro langą.

– Nėra čia ką pasakoti. Aš kilęs iš airių šeimos. Tėvas dirba šiukšliavežiu, nors ir sakiau jam, kad gali nebedirbti iki mirties. Jis neklauso. Pernelyg išdidus.

– Rodos, jis – geras žmogus.

Kitaip negu mano tėvas. Na, iš tikrųjų tai ne visai tiesa. Jis stengėsi. Tačiau mamos išėjimas kirto jam stiprų smūgį, ir jis

nebesugebėjo atsitiesti. Abejoju, ar kas nors žino, kaip išgyventi savo gyvenimo meilės netektį.

Meisonas nusišypsojo parodydamas beveik tiesius dantis. Šiek tiek pakrypęs viršutinis iltinis suteikė šypsenai charizmos.

– Mano tėtis neprilygstamas, vis dar nenugalimas. Nors per sunkiai dirba. Jis taip įpratęs, mat privalėjo išlaikyti mane ir brolius.

– Kiek brolių turi? – paklausiau nuoširdžiai susidomėjusi mudviejų pašnekesiu.

Gurkštelėjęs šampano jis iškėlė tris pirštus.

– Mano broliai pakvaišę šunsnukiai, bet aš juos myliu, – atsakė jis su bostonietišku akcentu. Ak, tie iš proto varantys akcentai. Velnias, kaip sunku bus atitraukti nuo jo rankas, jei jis pasirodys esąs malonus.

Žvelgdamas į mane vyrukas prisimerkė, akių žaluma tuoj pat patamsėjo.

– Po velnių, jiems patiks, kai sužinos, kad susiburkavau su tokia karšta paukštyte.

Kaip tiesiai jis grąžino mane į tikrovę. Purtydama galvą iš lėto giliai įkvėpiau.

– Gerai, trys broliai. Jaunesni, vyresni?

– Visi jaunesni. Breidenui dvidešimt vieni, Konorui devyniolika, jaunėliui Šonui septyniolika – jis vis dar mokosi vidurinėje.

Pasilenkiau įstatyti tuščią taurę į laikiklį.

– Oho, keturi berniukai.

Meisonas linktelėjo.

– Taip. Breidenas dirba barmenu, dieną lanko paskaitas valstybiniam universitete. Dar nespėjęs baigti mokyklos, padarė vaiką kažkokiai paukštytei, – Meisonas susigūžė. – Kalė paliko jį su kūdikiu ant rankų ir pabėgo.

Išsižiojusi aiktelėjau. Kaip moteris gali šitaip paleisti savo kūną ir kraują? Nors, geriau pagalvojus, mano motina pasielgė taip pat.

Vis dėlto, išgirdus, kad šitaip nutiko kitam vaikui, man užvirė kraujas.

– Taigi Brėjus gyvena su tėčiu ir savo dukra Eleonora.

Eleonora.

– Koks senoviškas vardas, – pastebėjau.

Jis nusišypsojo ir ilgesingai pažvelgė pro langą.

– Taip. Mūsų mamos garbei.

– Ar tavo tėvai išsiskyrę?

Jis papurtė galvą.

– Ne, mama mirė prieš dešimt metų. Krūties vėžys pasiglemžė ją jauną. Todėl ilgą laiką gyvenome vieni vyrai.

Palinkau artyn ir paglosčiau jam kelį.

– Atleisk. Man nederėjo kišti nosies.

Vienu mostu jis atstūmė mano ranką.

– Tai nutiko seniai. Nebesvarbu. Konoras lanko Bostono universitetą, Šonas neatitraukia rankų nuo pasileidusių mergiščių.

Susiraukusi atsidusau.

– Ką?

– Nieko.

Nepasakiau jam, kad kalbėti apie pasileidusias paaugles moters akivaizdoje nebrandu – juk jam tai nė motais.

– Taigi, kokių reklaminių kampanijų ir rėmėjų ieškai?

* * * * *

Kai atvykome į jo vadinamąjį „būstą“, mus netikėtai pasitiko daili, perkarusi blondinė. Aš buvau nesmulkaus kūno sudėjimo, greičiau vidutinio tarp mano amžiaus merginų, tačiau šita paukštytė buvo liesa kaip manekenė. Tik labiau priminė dalykišką Barbę: šviesūs plaukai surišti į kuodelį, akys žvilgančio dangaus mėlio, tobulai parausvintos lūpos, aukšta, kostiumėlis gulėjo ant jos tarsi nulietas.

Jos išvaizda bylojo apie pinigus ir profesionalumą, bet nei viena, nei antra nederėjo su tuo, kaip ji žvelgė į Meisoną.

– E, pone Merfi, – mergina iškėlė pirštą, kai jis ėjo pro ją į vidų. Šis nė nedirstelėjo, ir ji papūtė lūpas.

Sustojau ant laiptų priešais merginą. Kai ji pagaliau atitraukė žvilgsnį nuo prie įėjimo besisukiojančio Meisono užpakalio, jos akys sustojo ties manosiomis. Aš nusišypsojau.

– Ei, storžievi, šita šviesiaplaukė gražuolė su kostiumėliu mėgino patraukti tavo dėmesį! – šūktelėjau Meisonui, nenuleisdama žvilgsnio nuo merginos. – Be to, tu pamiršai mano lagaminus.

Purtydama galvą panosėje išvadinau ją šunsnukiu.

– Atsiprašau? – mergina palenkė ausį prie manęs.

Papurčiau galvą ir padaviau jai ranką.

– Mija Sonders. Aš esu Meisono mergina.

Blondinė užmerkė akis ir giliai įkvėpė, lyg mėgintų nusiraminti.

– Žinau, kas tu esi, Mija. Tave pasamdyti pasiūlėme mes. Mano vardas Reičelė Denton, jo viešųjų ryšių atstovė. Man pavesta dirbti su jumis abiem, kad apkvailintume publiką. Įprastai su juo dirba reklamos agentas, bet aš pasisiūliau padėti, – tarė ji ir prikandusi lūpą nusuko žvilgsnį.

– Ką gi, tada tikriausiai viską ištversime kartu. Jis atrodo neeilinis veikėjas, – nusišypsojau kaip tik tuomet, kai Meisonas grįžo prie durų.

– Pasiklydai, gražuole? – jis šypsojosi akimis, tačiau žodžiai buvo atšiaurūs. Vartydama akis apkabinau Reičelei petį ir prisi-traukiau ją arčiau.

Regis, Meisonas ją pastebėjo tik dabar, o sakydama „pastebėjo“, galvoje turiu, kad jis ją nužvelgė nuo galvos iki kojų... dukart.

– Reičele, ką čia veiki? Maniau, šį darbą atliks Val.

Mergina nuraudo ir papurtė galvą. Įdomu.

– Ne, Val iki kaklo pasinėrusi į rėmėjų paiešką ir reklaminių kampanijų interviu rengimą. Tad pasisiūliau aš, – maivėsi ji, o Meisonas ryte rijo ją akimis.

– Negaliu sakyti, kad pasiilgsiu Val, – tarė jis, tačiau šįsyk žodžiai neskambėjo žeminančiai ar įžeidžiančiai. Taip pat įdomu. Reičelė sukikeno. Taip, sukikeno. Žvelgiant Reičelei į veidą, jo žvilgsnis, regis, sušvelnėjo. Jis plačiai atidarė mums abiem duris.

– E, tinginy, lagaminai? – linktelėjau į automobilį.

– A, taip, – jis sustojo, pažvelgė į Reičelę, atsitraukė atbulas ir nerangiai atsitrenkė į duris. – Aš tik, na, atnešiu lagaminus, – šypsodamasis pridūrė.

Žiūrėjau, kaip savimi pernelyg pasitikintis mergišius ir niekšelis beviltiškai sutriko savo viešųjų ryšių paukštytės akivaizdoje, kuriai, beje, taip pat nesisekė slėpti susižavėjimo. Reičelė paraudo kaip rožė, prikando apatinę lūpą.

Per petį bedžiau nykščiu į Meisoną.

– Jis tau patinka? – paklausiau.

Ji linktelėjo ir tuoj pat išpūtė akis.

– Ne! Ką? E, tu ne taip supratai. Mudu su ponu Merfiu sieja tiesiog profesionalūs santykiai.

Savo gynybinę kalbą ji baigė, tvirtai sukryžiuodama rankas ant krūtinės ir papūsdama lūpas.

Prunkstelėjau ir, nesugebėdama užgniaužti, užėjau į vidų.

– Kaip pasakysi.

Vėliau reikės vien iš principo pasigilinti į šį reikalą. Jei jau per šią kelionę nieko nepešiu, mažų mažiausiai galiu leisti sau pasi-linksminti.

Meisonas numetė lagaminus vestibulyje ir nusivedė mus į svetainę. Kaip ir reikėjo manyti, šio tipiško Bostono namo svetainė buvo erdvus stačiakampis. Pastatas buvo keleto aukštų ir tikriausiai su rūsiu. Nekantravau apžiūrėti jį visą.

Svetainės viduryje stovėjo kelių dalių juoda odinė sofa. Priešais ją ant sienos kabėjo mažiausiai šešiasdešimties colių įstrižainės plokščiaekranis televizorius. Šen bei ten pamačiau beisbolo atributikos. Ant lentynos – keletas įrėmintų sportinių marškinėlių ir daugybė beisbolo kamuoliukų su autografais. Kiekvienas atskirame stikliniame ar plastikiniame dėkle. Tai rodė, kad Meisonas rūpinasi jam brangiais daiktais. Gal vis dėlto Merfis turi ir kitą asmenybės pusę? Jei jau man teks mėnesį laiko apsimitinėti jo mergina, meldžiausi, kad tai būtų tiesa.

– Taigi, kokie reikalai tave atvedė, Reiče? – paklausė Meisonas, atsigręžęs į ją visu kūnu, nors galėjo to ir nedaryti. Reičė. Jis trumpino jos vardą. Įprastai, kai žmonės trumpina kieno nors vardus, tai byloja apie artimą pažintį ar net intymumą.

Ji užsimetė koją ant kojos, sijonas šiek tiek pakilo šlaunimi. Meisonas tuoj pat tai pastebėjo ir akimis nusekė drabužio audinį. Aš prunkštelėjau, tačiau nei vienas, nei kitas neišgirdo ir apskritai nekreipė į mane nė menkiausio dėmesio.

– Aš tik norėjau įsitikinti, kad jums abiem pranešta apie rytojų. Tai bus pirmasis viešas jūsų pasirodymas, kaip e... – ji krenkštelėjo ir užsikišo ilgą šviesių plaukų sruogą už ausies. Neklusnūs plaukai vėl švelniai nuslinko palei žandikaulį. Ta plaukų sruoga prikaustė Meisono žvilgsnį, tarsi jis trokštų ją paliesti, pats užkišti už ausies, glostyti Reičei odą. Jo pirštai susmigo į šlaunų raumenis. – Kaip, hmm, poros, – ji pabaigė mintį. – Viskas turi atrodyti tikroviškai. Eidami laikykitės už rankų, lieskite vienas kitą, šypsokitės... – ji dar kartą krenkštelėjo ir susiraukė, lyg baigti sakinį būtų skausminga. – Bučiuokitės ir panašiai. Panele Sonders, ar dėl to nekils bėdų? – paklausė ji.

Išpūtusi akis pažvelgiau į ją.

– O tau dėl to bėdų nekils? – paklausiau nuoširdžiai vos tikėdama savo ausimis. Praleidau su jais vos dešimt minučių ir jau

supratau, kad jie vienas kito trokšta. Kas, po perkūnais, trukdė jiems pamėginti?

Reičelė atlošė galvą taip, tarsi kas jai būtų trenkęs per veidą.

– Atsiprašau? – aiktelėjo ji, glausdama delną prie krūtinės. – Kodėl man turėtų kilti bėdų?

– Juokauji? – palingavau galvą.

– Mija tikriausiai nori paklausti, ar rėmėjai ir agentūra neprieštaraus, kad mes taip viešai rodytume savo jausmus.

Ne, Mija norėjo paklausti visai ko kito. Į kokią planetą mane atskraidino tas lėktuvas? Ar juodu rimtai? Atsidusau ir nusprendžiau palikti šitą reikalą ramybėje, kol neišsiaiškinsiu, kas čia vyksta.

– Taip. Kaip jis sakė.

Reičelės lūpos krustelėjo, pečiai šiek tiek atsipalaidavo. Tarsi būčiau stebėjusi prieš naktį susiskleidžiantį pelėvirkštį. Iš lėto atsipalaiduojantį, susukantį žiedlapius vidun ilsėtis iki ryto, kai saulės spinduliai vėl privers juos išsiskleisti, na, šiuo atveju ne saulė, o landi palydovė iš Las Vegaso, kuri tauškia, kas užaina ant seilės.

– Komanda praleido ištisas valandas viską planuodama. Suprantame, kad toks sprendimas netradicinis, tačiau ponas Merfis visuomenės akyse privalo atrodyti pavyzdingai. Be kitų dalykų, jam teks atsisakyti dažno lėbavimo baruose, piktnaudžiavimo alkoholiu, vienos kitos atsitiktinės cigaretės. Komanda įsitikinusi, kad minia moterų, su kuriomis jis trainiojosi pastarąjį sezoną ir su kurių nė viena nepasirodė daugiau nei sykį, pakenkė jo įvaizdžiui. Mes esame pasiryžę visa tai pakeisti, ir tu esi pirmasis žingsnis.

Galiausiai išdrįsau žvilgtelėti į Meisoną. Alkūnėmis pasirėmęs į kelius, jis sėdėjo panardinęs galvą tarp delnų. Labiau nugalėtas nebegalėjo atrodyti. Atsistojau, priėjau ir prisėdusi greta ėmiau glostyti jam nugarą. Jis atsigrėžė į mane.

– Karališkai susimoviau, tiesa?

– Mes visi kartkartėmis susimauname. Tu bent jau pasisamdei Reičelę, o tavo agentė mano, kad verta pamėginti viską pakeisti.

Toliau glosčiau jam tvirtą nugarą, kol jis galiausiai pakėlė galvą. Atlošęs pečius išpūtė krūtinę.

– Gerai, vadinasi nori, kad viešai rodytume jausmus? – jis paklausė Reičelės, ši linktelėjo. – Kaip pasakysi, – tarė ir atsigręžė į mane. – Pirmyn.

Staiga jis delnais suėmė man galvą ir priglaudė savo lūpas prie manųjų. Aiktelėjusi netyčia prasižiojau. Jis priėmė tai kaip kvietimą. Iš pradžių to nenorėjau, tačiau ant jo liežuvio vis dar jutau šampano skonį, o vyro, rodos, nebučiauvau jau visą amžinybę, nors iš tiesų prabėgo tik dvi savaitės. Dar pridėkime malonų jį gaubiantį odekolono aromatą, ir aš pasidaviau. Pasinėriau į jo bučinį. Jis bučiavo mane šiurkščiai, bet žaismingai. Aš atsakiau tuo pačiu, palinkau į priekį, sugriebiau jo marškinių apykaklę, tvirtai laikydama ir leisdama suprasti, kad trokštu daugiau. Daugiau bučinių, daugiau jo. Velnias. Šito neplanavau.

Galiausiai atsitraukėme vienas nuo kito pašėlusiai alsuodami, gaudydami orą.

– Ar taip tiks? – Meisonas atsigręžė ten, kur sėdėjo Reičelė, tačiau jos nebebuvo. Vestibiulyje išgirdau kaukšinius jos aukštakulnius. – Reičele? – šūktelėjo jis.

– Pasimatysime rytoj. Puikiai padirbėjote! – šūktelėjo ji, po poros sekundžių trinktelėjo durys.

Meisonas susmuko ant sofos.

– Kad tave kur.

Purtydama galvą atsilošiau.

– Apie daugiau gali tik pasvajoti.

Jis sukikeno.

– Kas čia buvo?

– Čia aš bučiauvau neįtikėtina karštą palydovę, – atsakė jis, jo akyse žybtelėjo aistra, bet aš buvau protingesnė. Viskas tebuvo kūno mechanika. Taip, jis neapsakomai patrauklus, ir negaliu

sakyti, kad bučinys manęs nesujaudino, tačiau kūniška trauka ir nuoširdus susižavėjimas yra visiškai skirtingi dalykai.

– Tau ji patinka, – suteikiau jam progą susitaikyti.

Jis suspaudė lūpas ir užsimerkė.

– Aišku, patinka. Ji miela, o aš jiems dosniai moku. Mes visi laimingi. Kas čia gali nepatikti?

– Ne tai turėjau galvoje, ir tu puikiai supranti.

– Klausyk, nežinau, kaip tu, bet aš noriu valgyti, o tau reikia įsikurti. Tavo kambaryje guli krūva maišų su skudurais, kuriuos Val su Reičele nupirko pagal sutartį. Aš nieko nesukabinau, viską palikau ant lovos. Pica tiks?

Jis paskubomis atsistojo ir buvo beeiņas, bet kiek pagalvojęs stabtelėjo. Atsigręžęs padavė man ranką.

– Ačiū, kad ėmeisi šito darbo, – tarė ir padėjo atsistoti. – Tavo kambario durys pirmos dešinėje, nebent norėtum apsigyventi su manim, – jis kilstelėjo antakius ir atkišo klubus. Ūmai iškvėpiau ir papurčiau galvą. Kai patraukiau prie durų, jis stipriai pliaukštelėjo man per užpakalį.

– Mija, tavo užpakaliukas visai neprastas.

Pasisukau ir įsisprendžiau į šoną.

– Jei nenori prarasti rankos, laikyk ją toliau nuo mano subinaitės.

Jis žengtelėjo atgal iškėlęs abi rankas.

– Gerai jau gerai, aš tik treniruojuosi rytojaus žaidimui. Juk nepyksti?

– Pasilaikyk tai žaidimui. Tau šito prireiks.

Lėtai nutipenau link laiptų galvodama, kad paskutinis žodis buvo mano, kai išgirdau apačioje jį sakant:

– Brangioji, neįsistengi laimėti kiekvieną kartą?

O, vyruti.